

Arrest

nr. 229 677 van 2 december 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

2. ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019 (zaak nummer X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 12 november 2019 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nummer X).

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
- 1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 16 augustus 1976 in Caracas. U groeide op in een gezin van 5 kinderen en volgde net als uw ouders de leer van de Getuigen van Jehova. U maakte de secundaire school af en combineerde een tijd lang uw studies voedings- en dieetkunde met uw werk, maar voltooide uw studies uiteindelijk niet. Sinds 2009 was u in verschillende functies aan de slag voor de overheid. Eerst werkte u via outsourcing als vervangende voedingsassistente op de wachtdienst van een kliniek. Daarna werd u tewerkgesteld bij het Ministerie van het kantoor van de president (Ministerio del Despacho de la Presidencia). U vervulde er diverse taken gaande van werk in ziekenhuizen, controle van personeel tot het samenstellen van menu's en toezicht houden op de hygiëne en bewaring van voedingswaren. U ging bij het ministerie eerst via outsourcing aan de slag en daarna rechtstreeks. Hierbij verloor u echter uw vroeger statuut van supervisor en werd u als arbeidster beschouwd. U besloot hoe dan ook deze kans te grijpen omdat de directie u toeliet uw werk met uw studies te combineren. Enkele jaren later legde u testen af om een vaste tewerkstelling bij het ministerie te verkrijgen. U slaagde daarin en werd in 2013 overgeplaatst naar het Transportdepartement van het ministerie, waar u als eerste secretaresse administratief werk begon te verrichten.

Uw baas G.R. en andere militairen bezondigden zich aan illegale praktijken, namelijk verduistering van fondsen en illegale verkoop van petroleum over zee. U kreeg in dit verband de opdracht van G.R. om de informatie te bezorgen aan de kapitein van de scheepvaart en moest in alle talen zwijgen hierover. Langzaamaan kwam het tot een botsing tussen u en de directie omdat u niet deel wilde nemen aan marsen ten voordele van het regime en andere politieke activiteiten waartoe u verplicht werd. Eind 2013 had u een miskraam, waardoor u enkele dagen afwezig was. Bij uw terugkeer werd er een tuchtprocedure tegen u opgestart omdat u zogezegd onwettig afwezig was, terwijl u de bewijzen voor uw afwezigheid had willen inleveren maar deze niet aanvaard werden. Ook kwam het tot een incident met sergeant V. toen u hem uw mening meedeelde over het verkrijgen van maandverband. U had uit eigen ondervinding meegemaakt dat dit product niet altijd verkrijgbaar was terwijl hij het tegendeel beweerde. Hij dreigde ermee u naar de contraspionage te brengen, maar eerst kwam u bij de afdeling HR terecht waar u in het bijzijn van een advocaat en de HR-verantwoordelijke moest uitleggen waarom u die houding aannam. Daarna moest u naar contraspionage waar u een waarschuwing diende te ondertekenen. Dit leidde uiteindelijk tot uw overplaatsing naar het korps van sociale inspectie (Cuerpo de inspectores sociales) in 2015. Daar bleek uw takenpakket niet alleen uit administratie te bestaan, maar ook uit taken met politieke inslag. U moest ook deelnemen aan eerbetuigingen op de begraafplaats van voormalig president Hugo Chávez, wat u weigerde omdat dit niet strookte met uw religieuze overtuiging. Door uw ongehoorzaamheid maakte u geen aanspraak op een bonus voor rendement en efficiëntie.

Na 6 maanden, op 8 januari 2016, werd u onder druk gezet om af te zien van uw functie als openbaar ambtenaar omdat u niet regeringsgezind was. Op 15 januari 2016 kreeg u een oproep waarin u enkel gemeld werd dat het de contraspionage was die u belde en daarna werd ingehaakt. In de periode die volgde op uw ontslag probeerde u bij een andere openbare instelling aan de slag te gaan, maar tevergeefs. Ook in de privésector slaagde u er niet in werk te vinden omdat u geen diploma voedings- en dieetkunde bezat. Door de werkonzekerheid en de verslechterende socio-economische toestand besloot u het land te verlaten. U verkocht spullen en met uw ontslagvergoeding kocht u een vliegtuigticket naar de Dominicaanse Republiek.

U verliet Venezuela via de luchthaven van Caracas en op vertoon van uw eigen paspoort op 29 augustus 2016. U bleef op de Dominicaanse Republiek tot 8 oktober 2019. U had er geen verblijfsvergunning en vertrok naar België om in betere levensomstandigheden te kunnen leven. Bij uw aankomst op de luchthaven vroeg u internationale bescherming. Vervolgens werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort en identiteitskaart voor samen met foto's van documenten die te maken hebben met uw werk bij het ministerie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u voor uw vertrek uit Venezuela jarenlang verschillende functies hebt vervuld als ambtenaar voor het Ministerie van het kantoor van de president, maar dat u na pesterijen omwille van uw toegeschreven sympathie voor de oppositie en onder druk van de directie ontslag nam uit uw openbaar ambt. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u represailles van de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen omwille van uw apolitiek profiel en omdat u informatie bezit over illegale praktijken bij de overheid. U bent er evenwel niet in geslaagd de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat er grote vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaringen over de tuchtprocedure die tegen u liep, de door u genoemde laatste functie bij het korps van de sociale inspectie en uw uiteindelijke ontslag. Eerst en vooral blijken uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS niet eensluidend te zijn, waardoor een overzicht van de feiten die u te beurt vielen, bijzonder moeilijk te reconstrueren valt. Belangrijk daarbij is dat u onduidelijkheid laat bestaan over de opeenvolging van de incidenten op de werkvloer en de daarmee verbonden overplaatsingen. U verklaart in het begin van het onderhoud bij het overlopen van uw functies dat uw laatste functie bij de overheid, meer bepaald bij het korps van de sociale inspectie aanving op 16 september 2015 en op 8 januari 2016 stopte (CGVS, p. 6). Tijdens het vluchtrelaas maakt u melding van een aanvaring met sergeant V. die leidde tot uw overplaatsing van de dienst transport naar het korps van de sociale inspectie. U legt daarbij uit dat u eind 2013 een miskraam had en enkele dagen afwezig was van kantoor. Die dagen werden door het ministerie echter beschouwd als een onwettige afwezigheid, wat u ontkent aangezien u verklaart dat men de bewijzen die uw afwezigheid staaften nooit wilde aanvaarden (cfr. Infra). U vertelt verder dat u door het miskraam hevige bloedingen had en zware maandstonden tegemoet ging, waarvoor u bij een apotheek maandverband wilde kopen. U stelt dat dit niet mogelijk was omdat u op de verkeerde dag bij de apotheek was langsgegaan. Het was immers niet de voorziene dag voor uw identiteitskaartnummer. Het systeem waarbij mensen aan de hand van hun identiteitskaartnummer inkopen konden doen op een bepaalde dag was toen van kracht gegaan. In een adem vernoemt u vervolgens het incident met sergeant V., waarbij u hem tegensprak dat maandverband in alle apotheken en kruidenierszaken te koop was. Dit leidde tot een waarschuwing en voegt u eraan toe: "Vanaf dat moment plaatsten ze me over naar het korps" (CGVS, p. 11-12). Later gevraagd hoe lang na dit incident u werd overgeplaatst, antwoordt u dat het incident zich afspeelde in 2013 en u toen onmiddellijk werd overgeplaatst. Wanneer de vraag u wordt gesteld wanneer u aan de slag ging bij het korps, antwoordt u tussen 2013 en 2014 (CGVS, p. 15). Vervolgens gevraagd wanneer u de opmerking maakte tegen sergeant V. legt u eerst uit dat u op een donderdag naar de apotheek was gegaan maar het op een dinsdag had moeten doen. U vraagt even bedenktijd om vervolgens te zeggen dat u op dat moment bij de afdeling transport werkte onder G.R.. Wanneer het CGVS u vraagt in welk jaar het incident plaatsvond, antwoordt u in het jaar 2014 want dat u net het miskraam had gehad. Uit uw verklaringen blijkt dat u steeds wijzigende verklaringen geeft over het moment van het incident met sergeant V. en over het moment van uw overplaatsing naar het korps van sociale inspectie. Van iemand van uw opleidingsniveau mag verwacht worden dat ze alle incidenten die hebben geleid hebben tot uw vertrek duidelijk in de tijd kan plaatsen en daar ook eensluidende verklaringen over aflegt. Het gegeven dat u dit niet doet, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Opvallend is tevens dat u documenten neerlegt die louter betrekking hebben op uw tewerkstelling voor het ministerie als voedingsdeskundige, op uw zogeheten onwettige afwezigheid in 2013 en de daaropvolgende tuchtprocedure in 2014. De documenten dateren allen van maart/april 2014 of vroeger. U legt geen enkel document neer dat uw tewerkstelling of ontslag bij het korps van sociale inspectie staaft of hier een begin van bewijs voor kan vormen. Uit de neergelegde documenten kan niet worden afgeleid welke de precieze uitkomst van de waarschuwing of tuchtprocedure was.

Bovendien kan er ook niet uit worden opgemaakt dat het om een valstrik gaat zoals u het zelf formuleert (CGVS, p. 3). Het document vermeldt immers dat u geen enkel bewijs ter staving van uw afwezigheid hebt aangebracht, terwijl u beweert dat u toen wel degelijk bewijzen hebt voorgelegd maar aangeeft dat de directie de bewijzen niet wilde aanvaarden. U legt evenwel geen enkel tastbaar bewijs neer bij het CGVS waaruit zou blijken dat u uw afwezigheid destijds hebt proberen te rechtvaardigen (CGVS, p. 3, 15). Opmerkelijk is ook dat bij het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer er naar uw documenten wordt gevraagd, u melding maakt van een brief of communiqué van generaal L.L. waarin er sprake is dat het personeel niet inging op politieke oproepen. Er is echter geen spoor van deze brief terug te vinden in de documenten die u neerlegt (CGVS, p. 3).

Daarnaast moet gewezen worden op enkele weinig waarschijnlijke en inconsistente elementen in uw verklaringen over uw 'gedwongen' ontslag en de nasleep ervan. Zo stelt u dat u kort na uw ontslag een oproep kreeg van de contraspionage op 15 januari 2016 waarin een onbekende naar u vraagt, zich vervolgens als iemand van de contraspionage identificeert en onmiddellijk daarna inhaakt (CGVS, p. 17). Het is erg bedenkelijk dat een inlichtingendienst u op de manier zou benaderen die u beschrijft. Dat ze zomaar bekend zouden maken dat ze u volgen en op die manier zelf hun mogelijke plannen met u zouden dwarsbomen, is erg onwaarschijnlijk. Daarnaast zijn er ook uw verklaringen over de manier waarop uw ontslag tot stand kwam en de daaropvolgende ontslagvergoeding. U legt meermaals uit dat u onder druk van de directie en na aanhoudende pesterijen op het werk waarbij u te horen kreeg dat u een verraadster was en niet bij de overheid hoorde te werken een brief opstelde waarin u afzag van uw functie als openbaar ambtenaar en dus uw ontslag indiende. De directrice noemde u bij uw ontslag een landverraadster en ook de advocaat legde bij uw vertrek uit dat er geen plaats was bij de overheid voor mensen als u die als opposant werden beschouwd (CGVS, p. 7, 13). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u twee keer kort na elkaar tijdens het onderhoud verklaart dat u na uw ontslag meerdere keren werd opgebeld door uw vroegere werkgever met de bedoeling u ervan te overtuigen uw ontslag in te trekken. U verklaart bovendien dat u reageerde door hen mee te delen dat u niets te maken had met de regering en u niet verder wilde gaan met uw functie in die situatie (CGVS, p. 7-8). U vermeldt ook dat de vele pesterijen en opmerkingen die u te slikken kreeg een manier waren om u tot ontslag te dwingen zodat de overheid zelf geen ontslagvergoeding diende uit te betalen aan (zogenaamde) opposanten (CGVS, p. 13). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u drie maanden na uw ontslag wel degelijk een ontslagvergoeding van 100.000 bolívares ontving. U vertelt dat dit niet het volledige bedrag was waarop u recht had (CGVS, p. 17), maar het gegeven alleen dat de vergoeding u werd uitbetaald ondanks uw toegeschreven sympathie voor de oppositie is minstens opmerkelijk te noemen. Het is in ieder geval niet consistent dat de overheid u eerst tot ontslag zou dwingen om een ontslagvergoeding te vermijden maar deze later dan toch zou uitbetalen. Daarnaast legt u ook een merkwaardige verklaring af over de reden dat u het resterende bedrag van de ontslagvergoeding niet ontving. U zegt immers dat u opgebeld werd voor de uitbetaling van dat resterende bedrag, maar dat men naar uw adres vroeg en u het niet wilde geven (CGVS, p. 17-18). Het lijkt echter bijzonder onwaarschijnlijk dat uw werkgever uw adres niet zou kennen, in het bijzonder omdat u verklaart hulp te hebben gevraagd aan uw rechtstreekse overste, namelijk G.R., voor de herstellingswerken aan uw appartement en u daarvoor een dossier indiende bij uw werkgever (CGVS, p. 18).

Bijkomend moet opgemerkt worden dat u het begin van uw problemen op de werkvloer situeert in het jaar 2013, het jaar waarin voormalig president Chávez stierf, het politieke klimaat volatieler werd en ambtenaren werden gedwongen om hun regeringsgezindheid te tonen. U vertelt dat u dit in het begin beperkt deed maar nadien weigerde (CGVS, p. 14-15). Hoe dan ook blijft het opmerkelijk dat u die niet openlijk regeringsgezind was, meerdere opmerkingen op uw zogenaamde politieke kleur had gekregen en een waarschuwing omwille van uw onwettige afwezigheid, alsnog werd overgeplaatst naar een andere dienst op het ministerie om daar een functie met deels politieke inslag te vervullen. Daarnaast stelt u ook dat u tot het schooljaar 2014-2015 uw studies en werk combineerde (CGVS, 4-5). Sinds het begin van uw werkzaamheden bij het ministerie had de overheidsinstelling het toegelaten om uw werkrooster aan uw studies aan te passen (CGVS, p. 5). Het is dus weinig aannemelijk dat de autoriteiten een persoon die ze verdenken van sympathie voor de oppositie zo lang de mogelijkheid geven om werk en studies te combineren om haar dan uiteindelijk over te plaatsen naar een andere overheidsdienst. Indien uw neutrale houding of apolitieke gedrag op het ministerie werkelijk niet getolereerd werd, zou dan ook worden verwacht dat dit veel sneller tot uw ontslag had geleid. Uw verklaring voor uw jarenlange tewerkstelling voor de overheid als vermeend opposant, namelijk dat u goed werk leverde en dat men u op het einde probeerde te indoctrineren in het socialistisch gedachtengoed door u over te plaatsen naar het korps van de sociale inspectie (CGVS, p. 19), is niet aannemelijk.

Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de manier waarop er een einde kwam aan uw werk bij de overheid in Venezuela en daarmee ook uw vrees bij terugkeer naar Venezuela omdat de Venezolaanse autoriteiten u zouden beschouwen als landsverrader.

Bovenstaande vaststellingen doen logischerwijs eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de overige aan uw neutrale houding op het werk gerelateerde pesterijen waar u melding van maakt en die zich situeren na uw overplaatsing naar het korps van de sociale inspectie: met name het niet toekennen van een bonus voor rendement en efficiëntie tijdens uw laatste functie op het ministerie, de negatieve opmerkingen op de werkvloer en het feit dat u na uw ontslag niet langer in privé- en openbare instellingen kon worden tewerkgesteld (CGVS, p. 8, 12-16). Daarbij dient nog te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de manier waarop de overheid uw zoektocht naar een job in de privésector zou hebben geblokkeerd, geenszins coherent zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u na uw ontslag bij de overheid evenmin werk kon vinden in de privésector omdat de overheid dat blokkeerde (CGVS, p. 8). Toen daar even later op werd doorgevraagd, bleek evenwel dat u een bepaalde job niet had gekregen omdat u niet over het gevraagde diploma beschikte. Als alternatief gaf u vervolgens zwemles aan kinderen tot u het land hebt verlaten (CGVS, p. 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u in het buitenland verbleven hebt en in het bezit bent van informatie die het licht niet mocht zien. U doet daarmee op de verduistering van fondsen van de illegale verkoop van petroleum door enkele militairen met wie u diende samen te werken op de afdeling Transport en uw kennis van het tunnelsysteem dat het witte paleis en het paleis van Miraflores met elkaar verbindt. Het feit dat u deze informatie naar buiten kon brengen bij het verlaten van uw land, zou naar eigen zeggen voldoende zijn om u bij terugkeer in een lastig parket te brengen. U concretiseert echter op geen enkele manier het belang van deze informatie of de mogelijke gevolgen voor de overheid of anderen indien deze informatie bekend raakt. U zegt enkel dat de regering er niet van houdt dat die informatie verspreid wordt (CGVS, p. 18-19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel geenszins dat u de informatie bekend gemaakt hebt. U geeft immers zelf aan dat u deze informatie tijdens het persoonlijk onderhoud voor het eerst hebt naar buiten gebracht (CGVS, p. 12).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Uit de hierboven gemaakte vaststellingen is reeds gebleken dat u voorafgaand of na de beëindiging van uw tewerkstelling bij de overheid geen geloofwaardige vervolgingsfeiten hebt meegemaakt. Bovendien werd u op geen enkele manier verhinderd om het land te verlaten in 2016. U slaagde er immers in om het land probleemloos en legaal, d.i. op vertoon van uw eigen paspoort, te verlaten. U maakt geen enkele melding van extra controles naast de gebruikelijke luchthavencontroles of problemen bij het verlaten van uw land (CGVS, p. 10).

Uit uw verklaringen blijkt verder geenszins dat u politiek actief was, wel integendeel. U legt de oorzaak van de hierboven reeds onaannemelijk bevonden feiten bij uw neutrale politieke houding en uw weigering om steun te betuigen aan het regime in het kader van uw werkzaamheden voor de Venezolaanse overheid. Bovendien verklaart u nooit te hebben deelgenomen aan protesten tegen het regime noch politiek getinte boodschappen te hebben gepost op sociale media, juist omdat u vanuit uw religieuze overtuiging neutraal wilde blijven (CGVS, p. 14).

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u aanhaalt dat uw vroegere baas G.R. eigenaar is van het appartement dat zich onder uw appartement bevindt en dat de bewoner van zijn appartement, een familielid van G.R., uw broer, die momenteel uw appartement bewoont, zou hebben gevraagd waar u zich bevond. Dit is evenwel een blote bewering. Het is in het licht van de voorgaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op zich onvoldoende om te besluiten dat de autoriteiten of andere aan de overheid gelinkte groeperingen u bij terugkeer zouden viseren. U haalt geen andere elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u wordt gezocht of bij terugkeer zou worden vervolgd (CGVS, p. 18).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Het CGVS twijfelt niet aan het feit dat u voor de genoemde overheidsinstellingen gewerkt hebt waarvan u documenten neerlegt. Noch twijfelt het aan de echtheid van de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Gelet op artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet aldus worden de beroepen nr. 239 202 en nr. 239 203 van rechtswege gevoegd. Verzoekende partij heeft echter in een schrijven gedateerd op 19 november 2019 aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat zij wenst afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 239 203, dat Mr. Mathias Gyselen in haar naam op 12 november 2019 heeft ingediend bij de Raad.

2.1. De Raad zal aldus uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 239 202.

3. Over het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 november een schending aan van *“de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel van goed bestuur”*.

Verzoekster benadrukt dat ze *“uitdrukkelijk gebruik had gemaakt van haar recht om een kopij te bekomen van het verslag van het persoonlijk onderhoud, alvorens dat de tussen te komen beslissing - de thans besteden beslissing - haar zou worden kenbaar gemaakt”*. Verzoekster betoogt dat ze *“op 31 oktober jl. geen kopij mocht ontvangen van het verslag van haar persoonlijk onderhoud dd. 21 oktober 2019”* en dat ze *“dus niet in de mogelijkheid werd gesteld eventuele opmerking te formuleren bij omtrent het verslag van haar persoonlijk onderhoud.”*.

Verzoekster geeft verder aan dat *“op 6 november 2019 verzoekster haar raadsman instructie had gegeven om in beroep te gaan tegen de bestreden beslissing”*, dat haar raadsman diezelfde dag *“een eerste mail verstuurd naar de Dienst Advocaten van verwerende partij met het verzoek om hem een kopij van het dossier te bezorgen”*, dat *“op deze mail geen reactie kwam”*, dat haar raadsman op 11 november 2019 *“een tweede mail verstuurd naar de Dienst Advocaten van verwerende partij ter herinnering van de eerdere mail van 15 oktober jl.”*, dat *“heden de wettelijke beroepstermijn verstrijkt”* en dat *“verzoekster dus niet op tijdige en nuttige wijze in het bezit werd gesteld van het administratief dossier - hierin begrepen het verslag van het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij alsook van het eerdere gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken”*.

Verzoekster voert aan dat *“de bestreden beslissing in grote mate stoelt op de gezegden van verzoekster zoals opgenomen in het verslag van het persoonlijk onderhoud dd. 21 oktober 2019 op grond waarvan verwerende partij meent te moeten/mogen stellen dat de verklaringen van verzoekster meerdere tegenstrijdigheden bevatten of te wel niet als geloofwaardig kunnen worden bestempeld”*.

Verzoekster stelt dat ze volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het TCC *“in zoverre zij natuurlijk in de mogelijkheid wordt gesteld haar verklaringen inhoudelijk te kunnen toetsen aan de schriftelijke versie van het verslag van haar onderhoud zoals opgesteld doch niet meegedeeld door verwerende partij aan verzoekster of haar raadsman”*.

Verzoekster betoogt dat *“wegens het niet in het bezit zijn van het omstandig verslag van zijn persoonlijk gehoor - een sluitstuk in het dossier dat uiteraard van wezenlijk belang is om de gegrondheid van een aanvraag tot internationale bescherming te kunnen beoordelen - verzoekster uiteraard niet is staat werd gesteld om op gepaste en deftige wijze zijn verweer te bieden tegen de bevindingen van verwerende partij op grond waarvan de aanvraag van verzoekster wordt afgewezen”* en dat *“verwerende partij dus een beslissing neemt op grond van een stuk - het verslag van het persoonlijk onderhoud - waarvan ze het vervolgens niet nodig acht dit kenbaar te maken aan verzoekster opdat deze haar verweer hieromtrent op nuttige wijze kan voeren”*.

Verzoekster voert aan dat *“het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werden geschonden”*. Ze verwijst in dit verband naar een arrest nummer 228 564 van 7 november 2019 inzake RvV 238 390/ IV.

3.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“verstuurd mails van raadsman verzoeker”*.

Bij verweernota voegt verweerder de COI Focus *“Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande het recht op inzage

3.4.1. Verzoekster heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekster en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier, komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

3.4.2. De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

3.4.3. Gelet op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet had verzoekster of haar advocaat de mogelijkheid om schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5^{quater}, § 3 van deze wet geeft de verzoekster om internationale bescherming of haar advocaat de mogelijkheid aan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen dienen de commissaris-generaal te bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoekster om internationale bescherming of aan diens advocaat.

3.4.4. Verzoekster benadrukt dat ze *“uitdrukkelijk gebruik had gemaakt van haar recht om een kopij te bekomen van het verslag van het persoonlijk onderhoud, alvorens dat de tussen te komen beslissing - de thans besteden beslissing - haar zou worden kenbaar gemaakt”*. Verzoekster betoogt dat ze *“op 31 oktober jl. geen kopij mocht ontvangen van het verslag van haar persoonlijk onderhoud dd. 21 oktober 2019”* en dat ze *“dus niet in de mogelijkheid werd gesteld eventuele opmerking te formuleren bij omtrent het verslag van haar persoonlijk onderhoud.”*.

3.4.5. *In casu* kan uit het administratief dossier niet blijken dat, zoals het verzoekschrift beweert, verzoekster *“uitdrukkelijk gebruik had gemaakt van haar recht om een kopij te bekomen van het verslag van het persoonlijk onderhoud”*. De Raad kan slechts vaststellen dat, niettemin verzoekster de nodige toelichting hieromtrent werd verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 oktober 2019 (hierna: notities), p. 2), het administratief dossier geen enkel document bevat waaruit zou blijken dat verzoekster overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijke onderhoud heeft gevraagd. Verzoekster brengt evenmin enig document bij dat haar beweerde schriftelijke aanvraag om de notities van het persoonlijk onderhoud binnen de wet gestelde termijn van 2 dagen, kan staven. Verzoekster heeft aldus geen gebruik gemaakt van de procedure zoals vervat in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet.

3.4.6. Verzoekster geeft verder aan dat *“op 6 november 2019 verzoekster haar raadsman instructie had gegeven om in beroep te gaan tegen de bestreden beslissing”*, dat haar raadsman diezelfde dag *“een eerste mail verstuurde naar de Dienst Advocaten van verwerende partij met het verzoek om hem een kopij van het dossier te bezorgen”*, dat *“op deze mail geen reactie kwam”*, dat haar raadsman op 11 november 2019 *“een tweede mail verstuurde naar de Dienst Advocaten van verwerende partij ter herinnering van de eerdere mail van 15 oktober jl.”*, dat *“heden de wettelijke beroepstermijn verstrijkt”* en dat *“verzoekster dus niet op tijdige en nuttige wijze in het bezit werd gesteld van het administratief dossier - hierin begrepen het verslag van het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij alsook van het eerdere gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken”*.

3.4.7. Waar verzoekster aanvoert dat zij geen antwoord kreeg op haar e-mails van 6 en 11 november 2019, waarbij zij verweerder verzocht om het administratief dossier over te maken, stelt de Raad vast dat verzoekster, van wie een diligente houding mag worden verwacht, verzaakt heeft aan de mogelijkheid om het dossier in te kijken op de zetel van het CGVS teneinde haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoekende partij stelt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat haar niet verhinderd werd inzage te krijgen in het dossier op het CGVS.

3.4.7.1. Voorts geeft de oproeping van 20 november 2019 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 25 november 2019, uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat ze hiervan geen gebruik heeft gemaakt. Het is aan verzoekster om haar verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruikt te maken die de wet haar biedt. Verzoekster heeft daaraan verzaakt. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters raadsman een fotokopie van het administratief dossier kreeg toegezonden via e-mail op 12 november 2019 om 9u31.

3.4.7.2. In dit verband wijst de Raad nog op artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet: *“(…) De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd”*. Verzoekster heeft aldus de mogelijkheid om tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen, wat zij niet deed.

3.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.5.1. Uit verzoeksters verklaringen en voorgelegde documenten blijkt dat zij, voorafgaand aan haar vertrek uit Venezuela, jarenlang verschillende functies heeft uitgeoefend als ambtenaar/secretaresse (onder andere voor het Ministerie van het kantoor van de president). Verzoekster stelt dat zij na pesterijen en overplaatsingen en onder druk van de directie, zelf ontslag nam uit haar openbaar ambt (notities, p. 6-8, p. 12-13, p. 15). Verzoekster verklaart dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela represailles van de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen vreest omwille van haar apolietiek profiel en omdat ze informatie zou bezitten over illegale praktijken bij de overheid (notities, p. 12-13, p. 15, p. 18-19).

3.5.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen helder en oprecht beeld schept over haar loopbaan bij de Venezolaanse overheid en de incidenten op de werkvloer en de daarmee verbonden overplaatsingen. Zo verklaarde verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud, over haar loopbaan, dat haar laatste functie bij de overheid, meer bepaald bij het korps van de sociale inspectie, aanving op 16 september 2015 en op 8 januari 2016 stopte (notities, p. 6). Tijdens de uiteenzetting van haar vluchtrelaas maakte verzoekster vervolgens melding van een aanvaring met sergeant V. kort na haar miskraam en hiermee gepaard gaande ‘onwettige’ afwezigheid eind 2013, die leidde tot haar overplaatsing van de dienst transport naar het korps van de sociale inspectie (notities, p. 11-12). Verzoekster gaf verder aan dat dit incident zich afspeelde in 2013, dat ze toen onmiddellijk werd overgeplaatst en in 2013-2014 aan de slag ging bij het korps (notities, p. 15). Wanneer verzoekster later gevraagd werd wanneer het incident met sergeant V. plaatsvond, antwoordde verzoekster in het jaar 2014 omdat zij net een miskraam had gehad (notities, p. 16). Verzoekster blijkt niet in staat het incident en haar daaropvolgende overplaatsing eensluidend in de tijd te situeren, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Nochtans was verzoekster 40 jaar in 2013 en kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster haar zwangerschap en miskraam aan haar leeftijd zou kunnen koppelen.

Bovendien kan verzoekster ter terechtzitting wel consistent aangeven dat ze een appartement heeft gekocht in 2014. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat haar overplaatsing het gevolg is van het incident met sergeant V., noch dat deze overplaatsing naar een andere administratieve dienst een “straf” of pesterij zou uitmaken (notities, p. 6).

3.5.3. Bovendien hebben de door verzoekster voorgelegde documenten in verband met haar werk enkel betrekking op verzoeksters tewerkstelling voor het ministerie als voedingsdeskundige, op haar voorgehouden ‘onwettige’ afwezigheid in 2013 en de daaropvolgende tuchtprocedure in 2014. Deze documenten dateren allen van maart/april 2014 of vroeger. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel document neerlegt dat haar tewerkstelling of ontslag bij het korps van sociale inspectie staft of hier een begin van bewijs voor kan vormen. Bovendien kan uit de neergelegde documenten niet worden afgeleid welke de precieze uitkomst van de waarschuwing of tuchtprocedure was en kan er evenmin uit worden opgemaakt dat het om een valstrik gaat, zoals verzoekster het zelf formuleert (*“Ik werd beschuldigd van niet-deelname en het niet-aanwezig zijn enkele dagen. Dat is een valstrik. Dat zijn fouten, die ze me toeschrijven, ze hebben een dossier geopend voor het niet naleven van bepaald oproepen, ze riepen op tot bepaalde dingen van de politieke partij.”*, CGVS, p. 3). De door verzoekster voorgelegde documenten vermelden immers louter dat verzoekster geen enkel bewijs ter staving van haar afwezigheid heeft aangebracht. Uit het neergelegde document van verzoekster blijkt bovendien ook nog dat verzoekster ook beschuldigd van *“gebrek aan eerlijkheid/integriteit”*. Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat zij toen wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd maar dat de directie deze niet wilde aanvaarden (notities, p. 3, p. 15), kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster tot op heden geen enkel (begin van) bewijs neerlegde waaruit zou blijken dat zij haar afwezigheid destijds heeft proberen te rechtvaardigen. Ter terechtzitting herhaalt verzoekster dat ze zelf ontslag nam.

3.5.4. Verzoeksters onaannemelijke en incoherente verklaringen over haar ‘gedwongen’ ontslag en de nasleep ervan weten dan ook niet te overtuigen. Zo gaf verzoekster aan dat ze kort na haar ontslag op 15 januari 2016 een oproep kreeg waarin een onbekende naar haar vroeg, deze onbekende zich vervolgens als iemand van de contraspionage identificeerde en onmiddellijk daarna inhaakte (notities, p. 17). De Raad kan niet aannemen dat een getrainde werknemer van de inlichtingendienst een verdachte en op te volgen ambtenaar, op dergelijke expliciete manier zou benaderen, om alsnog banaal de telefoon in te haken. Zomaar bekend maken dat ze verzoekster volgen waardoor ze hun mogelijke plannen met haar dwarsbomen is bijzonder onprofessioneel en lijkt verzonnen. Verder legde verzoekster ongeloofwaardige verklaringen af over de manier waarop haar ontslag tot stand kwam en de daaropvolgende ontslagvergoeding. Zo gaf verzoekster meermaals aan dat ze onder druk van de directie en na aanhoudende pesterijen op het werk - waarbij ze te horen kreeg dat ze een verraadster was en niet bij de overheid hoorde te werken - een brief opstelde waarin ze afzag van haar functie als openbaar ambtenaar en dus haar ontslag indiende, stelde ze dat de directrice haar bij haar ontslag een landverraadster noemde en gaf ze aan dat ook de advocaat bij haar vertrek uitlegde dat er geen plaats was bij de overheid voor mensen die, zoals verzoekster, als opposant werden beschouwd (notities, p. 7, p. 13). Gelet op voorgaande kan dan ook niet worden ingezien dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud twee keer kort na elkaar verklaarde dat ze na haar ontslag meerdere keren werd opgebeld door haar vroegere werkgever met de bedoeling haar ervan te overtuigen haar ontslag in te trekken, noch dat verzoekster hierop reageerde door hen mee te delen dat zij niets te maken had met de regering en zij niet verder wilde gaan met haar functie in die situatie (notities, p. 7-8). Voorts vermeldde verzoekster dat de vele pesterijen en opmerkingen aan haar adres een manier waren om haar tot ontslag te dwingen zodat de overheid zelf geen ontslagvergoeding diende uit te betalen aan (zogenaamde) opposanten (notities, p. 13), terwijl zij even later verklaarde dat zij wel degelijk een ontslagvergoeding van 100.000 bolívares ontving (notities, p. 17). Hoewel verzoekster erop wees dat dit niet het volledige bedrag was waarop ze recht had (notities, p. 17), kan niet worden ingezien dat verzoekster een – beweerdelijk kleinere – vergoeding werd uitbetaald ondanks haar toegeschreven sympathie voor de oppositie. Verzoeksters verklaringen vallen hoe dan ook niet te verzoenen. Daarenboven zijn verzoeksters verklaringen over de reden dat ze het resterende bedrag van de ontslagvergoeding niet ontving evenmin geloofwaardig. Verzoekster stelde immers dat ze opgebeld werd voor de uitbetaling van dat resterende bedrag, maar dat men naar haar adres vroeg en verzoekster het niet wilde geven (notities, p. 17-18). Het is sowieso niet aannemelijk dat verzoeksters werkgever haar adres niet zou kennen, te meer verzoekster verklaarde hulp te hebben gevraagd aan haar rechtstreekse overste, namelijk G.R., voor de herstellingswerken aan haar recent aangekocht appartement en verzoekster daarvoor een dossier indiende bij haar werkgever (notities, p. 18). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat ze tot ontslag werd gedwongen, noch dat ze hierom problemen ondervond met de autoriteiten.

3.5.5. Verzoekster situeerde het begin van haar problemen op de werkvloer in het jaar 2013, het jaar waarin voormalig president Chavez stierf, het politieke klimaat volatieler werd en ambtenaren werden gedwongen om hun regeringsgezindheid te tonen (notities, p. 14). Verzoekster stelde dat ze dit in het begin beperkt deed maar nadien weigerde (notities, p. 14-15). Wat er ook van zij, de Raad kan niet inzien dat verzoekster, die stelde dat ze niet openlijk regeringsgezind was en meerdere opmerkingen op haar zogenaamde politieke kleur zou gekregen hebben, alsook een waarschuwing omwille van haar onwettige afwezigheid, werd overgeplaatst naar een andere dienst op het ministerie om daar een functie met deels politieke inslag te vervullen (notities, p. 6). Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat 'Getuigen van Jehova' zich niet politiek mogen opstellen. Verzoekster stelt ter terechtzitting dat haar godsdienst privé was maar dat haar naaste collega's haar godsdienst kenden. De Raad kan dan ook niet inzien waarom een persoon met een dergelijk profiel van politieke activiteiten, laat staan oppositieactiviteiten, zou worden verdacht. Dit kan ook niet blijken uit verzoeksters nadere toelichtingen dat ze tot het schooljaar 2014-2015 haar studies en werk combineerde en dat de overheidsinstelling haar van bij de aanvang van haar werkzaamheden bij het ministerie had toegestaan om haar werkrooster aan haar studies aan te passen (notities, p. 4-5). Indien verzoekster door haar gedrag op het ministerie als tegen de regering zijnde, werd gepercipieerd en niet getolereerd werd, is redelijk te verwachten dat haar geen voordelen zouden worden gegeven, net het tegendeel. Verzoeksters uitleg voor haar jarenlange tewerkstelling voor de overheid als vermeend opposant, met name dat ze goed werk leverde en dat men haar op het einde probeerde te indoctrineren door haar over te plaatsen naar het korps van de sociale inspectie (notities, p. 6, p. 19), kan geenszins overtuigen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de manier waarop er een einde kwam aan haar loopbaan bij de overheid in Venezuela en de hiermee gepaard gaande vrees dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten zou beschouwd worden als landsverraadster.

3.5.6. Bovenstaande vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen aangaande de pesterijen op het werk omwille van haar neutrale houding die zich situeren na haar overplaatsing naar het korps van de sociale inspectie, met name het niet toekennen van een bonus voor rendement en efficiëntie tijdens haar laatste functie op het ministerie, negatieve opmerkingen op de werkvloer en het feit dat verzoekster na haar ontslag niet langer in privé- en openbare instellingen kon worden tewerkgesteld (notities, p. 8, p. 12-16). In verband met dit laatste dient vastgesteld dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over de manier waarop de overheid haar zoektocht naar een job in de privésector zou hebben geblokkeerd. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat zij na haar ontslag bij de overheid evenmin werk kon vinden in de privésector omdat de overheid dat blokkeerde (notities, p. 8), terwijl zij even later aangaf dat zij een bepaalde job niet had gekregen omdat zij niet over het gevraagde diploma beschikte en als alternatief vervolgens zwemles gaf aan kinderen tot haar vertrek (*"Wat is de reden dat u geen werk vond in de privésector?"*, *"Ik deed de wacht hospitalen voor ik begon te werken op Miraflores. Ze vereisten, hoe moet ik dat uitleggen, ik had 8 semesters afgelegd en deed vervangingen als voedingsdeskundige, ik moest een bepaalde graad bereikt hebben, ik had een licentiaatsdiploma nodig, ik kon geen werk vinden daar en daarom lukte het me niet om van start te gaan, ik gaf zwemles aan kinderen tot ik het land verliet."*, notities, p. 17).

3.5.7. In zoverre geloof wordt gehecht aan verzoeksters bewering dat zij omwille van haar apolitieke houding door de overheid werd ontslagen en verhinderd om ander werk te vinden – *quod non* – dan benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters ontslag en problemen bij het vinden van een nieuwe betrekking niet zwaarwichtig genoeg zijn om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

3.5.8. Verder stelde verzoekster dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat ze in het buitenland verbleven heeft en in het bezit is van gevoelige informatie, met name de verduistering van fondsen van de illegale verkoop van petroleum door enkele militairen met wie verzoekster diende samen te werken op de afdeling Transport en haar kennis van het tunnelsysteem dat het witte paleis en het paleis van Miraflores met elkaar verbindt (notities, p. 12, p. 19).

Verzoekster concretiseerde echter op geen enkele manier het belang van deze kennis/informatie, noch of deze kennis uitzonderlijk is gezien bij het bouwen en onderhouden van tunnels vele personen betrokken zijn. Ook ter terechtzitting kan verzoekster dit niet toelichten. Hoe dan ook, zelf indien deze informatie uitzonderlijk zou zijn, dan legt verzoekster evenmin uit welke de mogelijke gevolgen voor de overheid of 'anderen' zijn, wanneer deze informatie publiek bekend raakt. Verzoekster stelde enkel dat de regering er niet van houdt dat die informatie verspreid wordt (notities, p. 18-19), wat mogelijk is maar nog niet betekent dat dit geheime informatie zou zijn. Ten slotte dient te worden herhaald dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij over uitzonderlijke informatie beschikt, noch dat zij deze informatie bekend gemaakt heeft. Integendeel verzoekster gaf aan dat ze deze informatie tijdens het persoonlijk onderhoud voor het eerst heeft naar buiten gebracht (notities, p. 12).

In dit verband merkt de Raad nog op dat kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de bij verweernota gevoegde informatie (COI Focus "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze thans zullen ageren tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft, wel integendeel. Uit haar verklaringen blijkt dat zij voor haar komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Verzoekster kan problemen gehad hebben bij haar tewerkstelling bij de overheid doch deze hebben (ook volgens verzoekster) te maken met haar onwettige afwezigheid. Dat verzoekster problemen heeft omwille van een dergelijke handelwijze kan geen vervolging blijken. Verzoekster heeft zelf ontslag genomen en werd ze niettemin haar onprofessionele handelwijze niet ontslagen en kreeg ze bovendien een ontslagvergoeding. Voor het overige heeft verzoekster voorafgaand of na de beëindiging van haar geen geloofwaardige vervolgingsfeiten heeft meegemaakt.

3.5.9. Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze geen (impliciet) politiek profiel had in Venezuela. Integendeel, verzoekster legde de oorzaak van de hierboven reeds onaannemelijk bevonden feiten bij haar "*neutrale politieke houding*". Uit verzoeksters verklaring dat ze weigerde om steun te betuigen aan het regime in het kader van haar werkzaamheden voor de Venezolaanse overheid kan geen steun aan de oppositie blijken. Verzoekster heeft immers nooit deelgenomen aan protesten tegen het regime, noch politiek getinte boodschappen te hebben gepost op sociale media, net omdat verzoekster vanuit haar religieuze overtuiging neutraal wilde blijven (notities, p. 14).

Dat verzoekster niet in de negatieve aandacht stond van haar overheid kan ook blijken uit de vaststelling dat verzoekster probleemloos en legaal met haar eigen paspoort, haar land heeft verlaten. Verzoekster maakte geen gewag van extra controles naast de gebruikelijke luchthavencontroles, noch van enige problemen bij het verlaten van haar land (notities, p. 10). Gelet op voorgaande kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten.

Hierbij dient nog worden opgemerkt dat verzoekster aanhaalde dat haar vroegere baas G.R. eigenaar is van het appartement dat zich onder haar appartement bevindt en dat de bewoner van zijn appartement, een familielid van G.R., verzoeksters broer, die momenteel haar appartement bewoont, zou hebben gevraagd waar verzoekster zich bevond (notities, p. 18). Dit betreft echter een blote bewering die verzoekster met geen enkel element aantoon. Hoe dan ook kan het loutere gegeven dat een familielid van haar voormalige baas naar verzoekster vraagt, – temeer in het licht van voorgaande vaststellingen – geenszins aantonen dat de autoriteiten verzoekster bij terugkeer naar Venezuela zouden viseren of dat dit zelfs meer is dan een gewone belangstelling.

3.5.10. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters paspoort en identiteitskaart tonen haar identiteit en nationaliteit aan, wat niet betwist wordt. De documenten in verband met haar werk werden hierboven reeds besproken. Deze kunnen de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet aantonen.

3.5.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

3.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *"M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* en dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade",

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: *"Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld"* en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *"op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, C-465/07, § 32).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumdrempel van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede en heeft in 2014 nog een appartement gekocht. Dit appartement is op heden nog steeds in haar bezit (notities, p. 4). De familie, ouders en broer van verzoekster, wonen nog in Venezuela (notities, p. 4, p. 9). Verzoekster had zelfs voldoende middelen en tijd om te studeren (notities, p. 4-5). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

3.6.3. Waar verzoekster zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt: *“Ten onrechte oordeelt de bestreden beslissing dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen. De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat “er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”. De beslissing baseert zich hiervoor op de “COI Focus Venezuela”. Niettemin blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder). In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar over jaar toeneemt)”*.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019).

Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

3.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

3.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter , rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK